

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 13ης Δεκεμβρίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Άρθρο 4, σημείο 6 – Λόγος προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως – Αξίοποινη πράξη για την οποία επιβλήθηκε στερητική της ελευθερίας ποινή εντός του κράτους εκδόσεως του εντάλματος και η οποία τιμωρείται μόνο με ποινή προστίμου στο κράτος εκτελέσεως»

Στην υπόθεση C-514/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το *cour d'appel de Liège* (εφετείο Λιέγης, Βέλγιο) με απόφαση της 3ης Αυγούστου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Αυγούστου 2017, στο πλαίσιο της διαδικασίας σχετικά με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος κατά του

Marin-Simion Sut,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο, προεδρεύουσα του πρώτου τμήματος, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Ιουνίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο M.-S. Sut, εκπροσωπούμενος από την R. Destexhe, *avocate*,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Van Lul και C. Pochet καθώς και από τον J.-C. Halleux, επικουρούμενους από την J. Maggio, εμπειρογνώμονα,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και J. Möller,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. J. García-Valdecasas Dorrego,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. Bulterman και τον J. Langer,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

- η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C.-R. Canțar καθώς και από τις E. Gane, R.-M. Mangu και L. Lițu,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως, στο Βέλγιο, ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος στις 26 Αυγούστου 2011 από τις ρουμανικές αρχές κατά του Marin-Simion Sut.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6 και 10 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 έχουν ως εξής:
 - «(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς τον σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
 - (6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.
- [...]
- (10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. [...]»

- 4 Το άρθρο 1 της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού επιγράφεται «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης» και στις παραγράφους 1 και 2 προβλέπει τα εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς τον σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαisiού.»

- 5 Στο άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού απαριθμούνται τρεις «[λ]όγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης».

- 6 Το άρθρο 4 της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο επιγράφεται «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», παραθέτει, σε επτά σημεία, τους λόγους αυτούς. Το σημείο 6 του άρθρου αυτού ορίζει συναφώς τα εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:

[...]

- 6) εάν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς τον σκοπό της εκτέλεσης ποινής ή μέτρου ασφαλείας, στερητικών της ελευθερίας, όταν ο καταζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο».

- 7 Το άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, το οποίο επιγράφεται «Εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις», προβλέπει τα εξής:

«Η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να εξαρτηθεί κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης από μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

[...]

- 3) όταν το πρόσωπο κατά του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς τον σκοπό της δίωξης είναι υπήκοος ή κάτοικος του κράτους μέλους εκτέλεσης, η παράδοση μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι το εν λόγω πρόσωπο, μετά από ακρόασή του, θα διαμεταχθεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης ώστε να εκτίσει εκεί τη στερητική της ελευθερίας ποινή ή το στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας που θα απαγγελθεί εναντίον του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.»

Η απόφαση-πλαisiού 2008/909

- 8 Στην αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας,

για τον σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2008, L 327, σ. 27), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2008/909), διαλαμβάνονται τα εξής:

«Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο εφαρμόζεται κατ' αναλογία και στην εκτέλεση ποινών στις περιπτώσεις του άρθρου 4, [σημείο] 6, και του άρθρου 5, [σημείο] 3, της απόφασης-πλαίσιο [2002/584]. Αυτό σημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι, με την επιφύλαξη της [εν λόγω] απόφασης-πλαίσιο [...], το κράτος εκτέλεσης μπορεί να ελέγχει την ύπαρξη λόγων μη αναγνώρισης και μη εκτέλεσης όπως προβλέπεται στο άρθρο 9 της παρούσας απόφασης-πλαίσιο [...] ως προϋπόθεση για να αναγνωρίσει και να εκτελέσει την απόφαση προκειμένου να εξετάσει εάν θα παραδώσει το πρόσωπο ή θα εκτελέσει την απόφαση σε υποθέσεις του άρθρου 4, [σημείο] 6, της [...] απόφασης-πλαίσιο [2002/584].»

- 9 Το άρθρο 25 της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 ορίζει ότι, «[μ]ε την επιφύλαξη της απόφασης-πλαίσιο [2002/584], οι διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο εφαρμόζονται κατ' αναλογία, στο μέτρο που συνάδουν με τις διατάξεις της ανωτέρω απόφασης-πλαίσιο, στην εκτέλεση όταν ένα κράτος μέλος αναλαμβάνει να εκτελέσει την ποινή σε περιπτώσεις του άρθρου 4, [σημείο] 6, της απόφασης-πλαίσιο [2002/584] ή εάν, ενεργώντας βάσει του άρθρου 5, [σημείο] 3, της απόφασης-πλαίσιο [2002/584], έχει επιβάλει τον όρο ότι ο κατάδικος πρέπει να επιστρέψει στο εν λόγω κράτος μέλος προκειμένου να εκτίσει την ποινή, ούτως ώστε να αποφευχθεί η ατιμωρησία του».

Το βελγικό δίκαιο

- 10 Το άρθρο 6, σημείο 4, του loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d'arrêt européen (νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003 περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως) (*Moniteur belge* της 2ας Δεκεμβρίου 2013, στο εξής: βελγικός νόμος περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως), με το οποίο μεταφέρεται στο βελγικό δίκαιο το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, ορίζει ότι μπορεί να χωρήσει άρνηση εκτελέσεως «αν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έχει εκδοθεί προς εκτέλεση ποινής ή μέτρου ασφαλείας, όταν το πρόσωπο κατά του οποίου εκδόθηκε το ένταλμα έχει τη βελγική ιθαγένεια ή είναι κάτοικος Βελγίου και οι αρμόδιες βελγικές αρχές δεσμεύονται να εκτελέσουν αυτή την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία».
- 11 Ο loi du 15 mai 2012 relative à l'application du principe de reconnaissance mutuelle des peines ou mesures privatives de liberté prononcées dans un État de l'Union européenne (νόμος της 15ης Μαΐου 2012 σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισεως στις στερητικές της ελευθερίας ποινές ή στα στερητικά της ελευθερίας μέτρα που επιβάλλονται εντός κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης) (*Moniteur belge* της 8ης Ιουνίου 2012, στο εξής: νόμος της 15ης Μαΐου 2012), με τον οποίο μεταφέρθηκε στο βελγικό δίκαιο η απόφαση-πλαίσιο 2008/909, προβλέπει δυνατότητα προσαρμογής της ποινής αν η διάρκεια ή η φύση της δεν συνάδει με το βελγικό δίκαιο. Ωστόσο, προβλέπεται ρητώς ότι, σε περίπτωση προσαρμογής, η ποινή αυτή ή το μέτρο αυτό πρέπει να ανταποκρίνεται κατά το δυνατόν προς την ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος εκδόσεως του εντάλματος και ότι η ποινή αυτή δεν μπορεί να μετατραπεί σε χρηματική.
- 12 Συναφώς, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το Cour constitutionnelle (Συνταγματικό Δικαστήριο, Βέλγιο) έκρινε, με την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, ότι ποινή προστίμου δεν αντιστοιχεί, όσον αφορά τη φύση της, σε στερητική της ελευθερίας ποινή ή σε στερητικό της ελευθερίας μέτρο και ότι η μετατροπή μιας στερητικής της ελευθερίας ποινής ή ενός στερητικού της ελευθερίας μέτρου σε ποινή προστίμου θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως των δικαστικών αποφάσεων.

- 13 Από την απόφαση περί παραπομπής, καθώς και από τις παρατηρήσεις της Βελγικής Κυβερνήσεως προκύπτει επίσης ότι, δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 1, και του άρθρου 30 του νόμου για την αστυνόμευση της οδικής κυκλοφορίας (*Moniteur belge* της 27ης Μαρτίου 1968), οι αξιόποινες πράξεις τις οποίες αφορά το επίμαχο στην κύρια δίκη ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως τιμωρούνται απλώς και μόνο με πρόστιμο.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 14 Με απόφαση της 8ης Ιουνίου 2011, το *Judecătoria Carei* (πρωτοδικείο Carei, Ρουμανία) καταδίκασε τον M.-S. Sut, ρουμανικής υπηκοότητας, σε στερητική της ελευθερίας ποινή ενός έτους και δύο μηνών για οδήγηση οχήματος χωρίς έγκυρες πινακίδες κυκλοφορίας και ισχύουσα άδεια οδήγησης, καθώς και για πρόκληση ατυχήματος.
- 15 Ο M.-S. Sut εγκατέλειψε τη Ρουμανία προκειμένου να μεταβεί στη Γαλλία.
- 16 Στις 26 Αυγούστου 2011, οι ρουμανικές αρχές εξέδωσαν ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά του M.-S. Sut ενόψει της παραδόσεώς του προς τον σκοπό της εκτελέσεως της αποφάσεως της 8ης Ιουνίου 2011.
- 17 Κατά τη διάρκεια του Φεβρουαρίου του 2015, ο M.-S. Sut μετέβη στο Βέλγιο όπου ζει έκτοτε και ασκεί με τη σύζυγό του δραστηριότητα ελεύθερου επαγγελματία.
- 18 Στις 13 Ιουλίου 2017, ο εισαγγελέας του *tribunal de première instance de Liège* (πρωτοδικείου Λιέγης, Βέλγιο) ζήτησε την παράδοση του M.-S. Sut ενόψει της εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εκδόθηκε στις 26 Αυγούστου 2011. Με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 2017, ο M.-S. Sut αρνήθηκε να συγκατατεθεί στην παράδοση που ζητήθηκε, ακολούθως δε, με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 2017, ζήτησε να εκτελεσθεί η ποινή στο Βέλγιο.
- 19 Με διάταξη της 19ης Ιουλίου 2017, το *tribunal de première instance de Liège* (πρωτοδικείο Λιέγης) διέταξε την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.
- 20 Ο M.-S. Sut άσκησε έφεση κατά της διατάξεως αυτής ενώπιον του *cour d'appel de Liège* (εφετείου Λιέγης, Βέλγιο), στηριζόμενος στο άρθρο 6, σημείο 4, του βελγικού νόμου περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, με το οποίο μεταφέρεται στο βελγικό δίκαιο το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584.
- 21 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι ο M.-S. Sut κατοικεί στη βελγική επικράτεια και διατηρεί στη χώρα αυτή οικονομικούς και οικογενειακούς δεσμούς και, ως εκ τούτου, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «καταζητούμενος [που] διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584. Εν συνεχεία, το εν λόγω δικαστήριο επισημαίνει ότι οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες επιβλήθηκε από το *Judecătoria Carei* (πρωτοδικείο Carei) ποινή στερητική της ελευθερίας τιμωρούνται στο Βέλγιο μόνο με ποινή πρόστιμου και, τέλος, ότι ο νόμος της 15ης Μαΐου 2012, με τον οποίο μεταφέρεται στο βελγικό δίκαιο το άρθρο 8, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλασιίου 2008/909 και ο οποίος προβλέπει δυνατότητα προσαρμογής της ποινής αν η διάρκεια ή η φύση της δεν συνάδει με το βελγικό δίκαιο, απαγορεύει ρητώς τη μετατροπή μιας στερητικής της ελευθερίας ποινής σε ποινή πρόστιμου.
- 22 Η βελγική εισαγγελική αρχή, βάσει των τελευταίων αυτών περιστάσεων, εκτιμά ότι η ποινή που επιβλήθηκε από το *Judecătoria Carei* (πρωτοδικείο Carei) δεν μπορεί να εκτελεσθεί στο Βέλγιο σύμφωνα με το βελγικό δίκαιο και ότι, ως εκ τούτου, ο M.-S. Sut δεν μπορεί να επικαλεσθεί τον λόγο προαιρετικής αρνήσεως εκτελέσεως που προβλέπει το άρθρο 6, σημείο 4, του βελγικού νόμου περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

- 23 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον η ερμηνεία αυτή είναι λυσιτελής υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου η οποία επιτρέπει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητουμένου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία καταδικάστηκε (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, σκέψη 32, καθώς και της 29ης Ιουνίου 2017, *Porfawski*, C-579/15, EU:C:2017:503, σκέψη 21), διασφαλίζοντας παράλληλα την εκτέλεση της επιβληθείσας από το κράτος εκδόσεως του εντάλματος ποινής, καθώς και υπό το πρίσμα των σχετικών αιτιολογικών σκέψεων της αποφάσεως-πλαίσιου 2008/909, ιδίως της αιτιολογικής σκέψεως της 9.
- 24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το *cour d'appel de Liège* (εφετείο Λιέγης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Μπορεί το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν είναι δυνατόν να τύχει εφαρμογής σε πράξεις για τις οποίες έχει επιβληθεί στερητική της ελευθερίας ποινή από δικαστήριο του κράτους εκδόσεως εφόσον οι ίδιες πράξεις τιμωρούνται στο κράτος εκτελέσεως μόνο με ποινή προστίμου, γεγονός που συνεπάγεται, σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του κράτους εκτελέσεως, αδυναμία εκτελέσεως της στερητικής της ελευθερίας ποινής στο κράτος μέλος εκτελέσεως, και τούτο εις βάρος της κοινωνικής επανεντάξεως του καταδικασθέντος και των οικογενειακών, κοινωνικών, οικονομικών και λοιπών δεσμών του;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 25 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, το πρόσωπο κατά του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής είναι κάτοικος του κράτους μέλους εκτελέσεως και έχει, με το τελευταίο αυτό κράτος μέλος, οικογενειακούς, κοινωνικούς και επαγγελματικούς δεσμούς, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δύναται, λόγω εκτιμήσεων σχετικών με την κοινωνική επανένταξη του εν λόγω προσώπου, να αρνηθεί την εκτέλεση του εντάλματος αυτού, έστω και αν η αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το εν λόγω ένταλμα τιμωρείται, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, μόνο με πρόστιμο.
- 26 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, όπως προκύπτει ειδικότερα από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, αυτής, καθώς και από τις αιτιολογικές της σκέψεις 5 και 7, έχει ως αντικείμενο την αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως, το οποίο βασιζόταν στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957, με σύστημα παραδόσεως, μεταξύ δικαστικών αρχών, των καταδικασθέντων ή υπόπτων, προς τον σκοπό της εκτελέσεως αποφάσεων ή προς άσκηση διώξεων, σύστημα το οποίο εδράζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Minister for Justice and Equality* (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 39 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 27 Επομένως, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 κατατείνει, μέσω της καθιερώσεως ενός νέου, απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος παραδόσεως των καταδικασθέντων ή υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να καταστεί δηλαδή αυτή ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης επί τη βάση του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Minister for Justice and Equality* (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 40 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 28 Στον ρυθμιζόμενο από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 τομέα, η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία αποτελεί, όπως προκύπτει ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 6 της αποφάσεως-πλαισίου, τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, εκδηλώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου αυτής, κατά το οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου. Επομένως, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν να αρνούνται την εκτέλεση τέτοιου εντάλματος μόνο στις εξαντλητικώς προβλεπόμενες από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 περιπτώσεις μη εκτελέσεως, η δε εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται περιοριστικώς στο άρθρο 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Συνεπώς, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτελέσεως έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 41 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 29 Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 καθορίζει ρητώς τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτελέσεως (άρθρο 3) και τους λόγους προαιρετικής μη εκτελέσεως (άρθρα 4 και 4α) του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, καθώς και τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις (άρθρο 5) [βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 42 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 30 Επομένως, μολονότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης διαπνέει την όλη οικονομία της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, εντούτοις, η αναγνώριση αυτή δεν συνεπάγεται απόλυτη υποχρέωση εκτελέσεως του εκδοθέντος εντάλματος συλλήψεως. Συγκεκριμένα, το σύστημα της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, όπως προκύπτει ιδιαίτερα από το άρθρο της 4, παρέχει την ευχέρεια στα κράτη μέλη να προβλέπουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, τη δυνατότητα των αρμόδιων δικαστικών αρχών να αποφασίζουν ότι η έκτιση επιβληθείσας ποινής μπορεί να πραγματοποιηθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως (απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 31 Το ίδιο ισχύει, ειδικότερα, για το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, που προβλέπει έναν λόγο προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, βάσει του οποίου η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος εάν αυτό έχει εκδοθεί προς τον σκοπό της εκτελέσεως ποινής ή μέτρου ασφαλείας, στερητικών της ελευθερίας, όταν ο εκζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτελέσεως, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.
- 32 Επομένως, από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η εφαρμογή αυτού του λόγου προαιρετικής μη εκτελέσεως εξαρτάται από τη συνδρομή δύο προϋποθέσεων, ήτοι, αφενός, από το ότι ο εκζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτελέσεως, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και, αφετέρου, από το ότι αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει αυτήν την ποινή ή αυτό το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.
- 33 Εξάλλου, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, από το γράμμα του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, και ιδίως από τον όρο «μπορεί», προκύπτει επίσης ότι, όταν ένα κράτος μέλος έχει επιλέξει να μεταφέρει τη διάταξη αυτή στο εσωτερικό δίκαιο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως πρέπει πάντως να διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά το κατά πόσον πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Συναφώς, η εν λόγω αρχή πρέπει να μπορεί να λάβει υπόψη τον σκοπό που επιδιώκεται με τον λόγο προαιρετικής μη εκτελέσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή, ο οποίος, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, συνίσταται στην παροχή στη δικαστική αρχή εκτελέσεως της δυνατότητας να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι

πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητούμενου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία αυτός έχει καταδικασθεί (βλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2017, Porfławski, C-579/15, EU:C:2017:503, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 34 Όσον αφορά, πρώτον, την πρώτη προϋπόθεση που καθορίζεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι ένας εκζητούμενος είναι «κάτοικος» του κράτους μέλους εκτελέσεως εφόσον έχει εκεί την πραγματική κατοικία του και «διαμένει» σε αυτό εφόσον, μετά από σταθερή παραμονή ορισμένης διάρκειας στο εν λόγω κράτος μέλος, δημιούργησε δεσμούς με το κράτος αυτό παρόμοιους προς εκείνους που δημιουργεί ένας κάτοικος (απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, σκέψη 54).
- 35 Όσον αφορά, δεύτερον, τη δεύτερη προϋπόθεση που καθορίζεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι κάθε άρνηση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως προϋποθέτει πραγματική δέσμευση του κράτους μέλους εκτελέσεως να εκτελέσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή που έχει επιβληθεί στον εκζητούμενο. Ως εκ τούτου, πριν από κάθε άρνηση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να εξακριβώνει τη δυνατότητα πραγματικής εκτελέσεως της εν λόγω στερητικής της ελευθερίας ποινής σύμφωνα με το εσωτερικό της δίκαιο. Σε περίπτωση που το κράτος μέλος εκτελέσεως αδυνατεί να δεσμευθεί ότι θα εκτελέσει πράγματι την εν λόγω ποινή, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και, συνεπώς, να παραδώσει τον εκζητούμενο στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2017, Porfławski, C-579/15, EU:C:2017:503, σκέψη 22).
- 36 Εφόσον διαπιστώσει ότι πληρούνται οι δύο προμνησθείσες προϋποθέσεις, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να εκτιμήσει αν υπάρχει εύλογο συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί την εκτέλεση της επιβληθείσας από το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος ποινής στο εσωτερικό του κράτους μέλους εκτελέσεως (βλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, σκέψη 44). Η εκτίμηση αυτή παρέχει τη δυνατότητα στην εν λόγω αρχή να λάβει υπόψη τον σκοπό που επιδιώκεται με το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584, όπως αυτός εκτέθηκε στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως.
- 37 Από τις προηγηθείσες εκτιμήσεις προκύπτει ότι η παρεχόμενη στη δικαστική αρχή εκτελέσεως δυνατότητα να αρνείται, βάσει του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584, την παράδοση του εκζητούμενου μπορεί να εφαρμοσθεί μόνον αν η εν λόγω δικαστική αρχή, αφού εξακριβώσει, αφενός, αν το προαναφερθέν πρόσωπο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής, όπως αυτό καθορίζεται στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, και, αφετέρου, αν η στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος στο προαναφερθέν πρόσωπο μπορεί πραγματικά να εκτελεσθεί εντός του κράτους μέλους εκτελέσεως, εκτιμά ότι υπάρχει θεμιτό συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί την εκτέλεση της επιβληθείσας από το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος ποινής εντός του κράτους μέλους εκτελέσεως.
- 38 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο M.-S. Sut είναι κάτοικος Βελγίου, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι πληρούται η πρώτη προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584.
- 39 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, το αιτούν δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως τιμωρούνται στο Βέλγιο όχι με στερητική της ελευθερίας ποινή, αλλά με ποινή προστίμου.

- 40 Από τη διατύπωση του υποβληθέντος ερωτήματος προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το γεγονός αυτό συνεπάγεται την αδυναμία του Βασιλείου του Βελγίου να δεσμευθεί ότι θα εκτελέσει την ποινή αυτή σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584.
- 41 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 δεν περιέχει κανένα στοιχείο το οποίο να επιτρέπει να ερμηνευθεί η δεύτερη προϋπόθεση που καθορίζεται στην εν λόγω διάταξη υπό την έννοια ότι εμποδίζει, άνευ ετέρου, τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εφόσον το δίκαιο αυτού του κράτους μέλους προβλέπει μόνο ποινή προστίμου για την αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το εν λόγω ένταλμα. Πράγματι, από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι η διάταξη αυτή απαιτεί απλώς να δεσμεύεται το κράτος μέλος εκτελέσεως να εκτελέσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή που προβλέπεται στο εκδοθέν ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.
- 42 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν τα κράτη μέλη επιλέγουν να μεταφέρουν το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 στο εσωτερικό τους δίκαιο, τα εν λόγω κράτη μέλη διαθέτουν οπωσδήποτε, κατά την εφαρμογή της διατάξεως αυτής και, μεταξύ άλλων, του σημείου 6 της διατάξεως αυτής, ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 61).
- 43 Στο πλαίσιο αυτό, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, ο εθνικός νομοθέτης ο οποίος, βάσει των δυνατοτήτων που του παρέχει το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλασιού, επιλέγει να περιορίσει τις περιπτώσεις στις οποίες η εθνική δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την παράδοση εκζητούμενων, απλώς ενισχύει το σύστημα παραδόσεως που θεσπίζει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο υπέρ ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 58).
- 44 Συγκεκριμένα, τέτοιου είδους νομοθετική ρύθμιση, περιορίζοντας τις περιπτώσεις στις οποίες η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, απλώς διευκολύνει την παράδοση των εκζητούμενων, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, που καθιερώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, η οποία αποτελεί τον ουσιώδη κανόνα που θεσπίζει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 59).
- 45 Επομένως, ο εθνικός νομοθέτης ενός κράτους μέλους έχει την ευχέρεια να εφαρμόσει τον λόγο προαιρετικής μη εκτελέσεως που διαλαμβάνεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, προβλέποντας ότι, σε περίπτωση κατά την οποία η αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως επισύρει στο εν λόγω κράτος μέλος μόνο ποινή προστίμου, το τελευταίο αυτό κράτος μέλος δεν δύναται να δεσμευθεί ότι θα εκτελέσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή, υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου.
- 46 Πράγματι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, μολοντί ο λόγος προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να έχει η δικαστική αρχή εκτελέσεως τη δυνατότητα να μεριμνά ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητούμενου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία καταδικάστηκε, εντούτοις, ο σκοπός αυτός, όσο σημαντικός και αν είναι, δεν μπορεί να εμποδίσει τα κράτη μέλη, κατά την εφαρμογή αυτής της αποφάσεως-πλασιού, να περιορίζουν, υπό την έννοια του τεθέντος με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής ουσιώδους κανόνα, τις περιπτώσεις στις οποίες πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα αρνήσεως της παραδόσεως προσώπου εμπύπτοντος στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 4, σημείο 6 (βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 47 Τρίτον, καίτοι ο νομοθέτης της Ένωσης, θεσπίζοντας το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, είχε τη βούληση να επιτρέψει στα κράτη μέλη, προς τον σκοπό της διευκολύνσεως της κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητούμενου, να αρνούνται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, εντούτοις, μερίμνησε ώστε να καθοριστούν, στην ίδια διάταξη, οι προϋποθέσεις εφαρμογής αυτού του λόγου αρνήσεως εκτελέσεως, στις οποίες συγκαταλέγεται, μεταξύ άλλων, η δέσμευση του κράτους εκτελέσεως να εκτελέσει πραγματικά τη στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε στον εκζητούμενο, προκειμένου να διασφαλισθεί η εκτέλεση της επιβληθείσας ποινής και να αποφευχθεί, κατ' αυτόν τον τρόπο, κάθε κίνδυνος ατιμωρησίας του προσώπου αυτού.
- 48 Τέλος, επιβάλλεται η διευκρίνιση, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 82 και 83 των προτάσεών του, ότι ουδεμία διάταξη της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 δύναται να επηρεάσει το περιεχόμενο ή τις λεπτομέρειες εφαρμογής τού κατά το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 λόγου προαιρετικής μη εκτελέσεως. Πράγματι, μολοντί, κατά το άρθρο της 25, οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 εφαρμόζονται κατ' αναλογία για την εκτέλεση των ποινών στις περιπτώσεις που κράτος μέλος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή σύμφωνα με το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε ρητώς ότι οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται μόνο στο μέτρο που συνάδουν με τις διατάξεις της τελευταίας.
- 49 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στη δικαστική αρχή εκτελέσεως, που είναι η μόνη αρμόδια να ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο, να βεβαιωθεί, σύμφωνα με τη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως, στο πλαίσιο της εξακριβώσεως που οφείλει να διενεργεί προκειμένου να αρνηθεί την εκτέλεση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, βάσει του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, ότι, έστω και αν η αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως επισύρει, δυνάμει του εθνικού δικαίου, μόνο ποινή προστίμου, το δίκαιο αυτό επιτρέπει, εντούτοις, να εκτελεσθεί πραγματικά η στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος στο πρόσωπο κατά του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως.
- 50 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, το πρόσωπο κατά του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής είναι κάτοικος του κράτους μέλους εκτελέσεως και έχει, με το τελευταίο αυτό κράτος μέλος, οικογενειακούς, κοινωνικούς και επαγγελματικούς δεσμούς, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δύναται, λόγω εκτιμήσεων σχετικών με την κοινωνική επανένταξη του εν λόγω προσώπου, να αρνηθεί την εκτέλεση του εντάλματος αυτού, έστω και αν η αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το εν λόγω ένταλμα τιμωρείται, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, μόνο με ποινή προστίμου, εφόσον, σύμφωνα με το ίδιο εθνικό δίκαιο, το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει την πραγματική εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους αυτού, της στερητικής της ελευθερίας ποινής που έχει επιβληθεί στον εκζητούμενο, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 51 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της

26ης Φεβρουαρίου 2009, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, το πρόσωπο κατά του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής είναι κάτοικος του κράτους μέλους εκτελέσεως και έχει, με το τελευταίο αυτό κράτος μέλος, οικογενειακούς, κοινωνικούς και επαγγελματικούς δεσμούς, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δύναται, λόγω εκτιμήσεων σχετικών με την κοινωνική επανένταξη του εν λόγω προσώπου, να αρνηθεί την εκτέλεση του εντάλματος αυτού, έστω και αν η αξιόποινη πράξη για την οποία εκδόθηκε το εν λόγω ένταλμα τιμωρείται, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, μόνο με ποινή προστίμου, εφόσον, σύμφωνα με το ίδιο εθνικό δίκαιο, το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει την πραγματική εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους αυτού, της στερητικής της ελευθερίας ποινής που έχει επιβληθεί στον εκζητούμενο, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(υπογραφές)